

debat om plan- og miljølovgivningen og dens forhold til grundloven. Debatten viste enighed om, at der skal ske en regulering af miljøforhold, men at der er delte meninger om, hvordan den regulering skal ske. Landsplanredøgørelsen opstiller ideer til sikring af beskyttelsen af såvel natur som kultur.

Lad landsplanredøgørelsen være et godt udgangspunkt for en fortsat diskussion om disse emner. Forslag til landsplanredøgørelse giver rammerne for, at de mindre bysamfund og landdistrikter vil kunne tiltrække erhverv og turisme, og det kan vi i CD kun støtte.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Det var til fru Sonja Albrink, som sagde lidt om hele landsplanredøgørelsen. Det spørgsmål, jeg gerne ville have svar på, var fremkaldt af den radikale miljøpolitiske ordfører, fru Elsebeth Gerner Nielsen, som fra talerstolen erkendte, at der mangler et afsnit om landdistrikterne.

Jeg skal ikke her under spørgsmålet komme ind på, at det jo kan synes meget, meget mærkværdigt, at man på så sent et tidspunkt i et regeringsparti kan komme i tanker om, at der mangler et afsnit, der er så væsentligt for 20 pct. af Danmarks befolkning – 1 million mennesker – men jeg var glad for at høre det.

Nu vil jeg så gerne vide, om det også er et synspunkt, CD deler, at i landsplanredøgørelsen burde der være medtaget et afsnit om så væsentligt et område som landdistrikterne. Det er jo sådan set det, der ligger til grund for, at vi gerne vil have forslaget trukket.

(Kort bemærkning).

Sonja Albrink (CD):

Jeg må til hr. Hans Christian Schmidt sige, at det kunne da godt være, der skulle have stået lidt mere om landdistrikterne, men vi har jo haft en fortræffelig debat hos indenrigsministeren, hvor der er sat nogle ting i gang, så jeg føler ikke rigtig andet, end at jeg kan bakke den af miljøministeren fremlagte redegørelse op.

Poul Nødgaard (DF):

Jeg tror, at det var hr. Henning Grove, der fra talerstolen sagde, at landsbyerne skal stå sammen, og det har han da så evig ret i. Det gør landsbyerne også de allerfleste steder – og i øvrigt folk, der bor i landdistrikterne. De kommer hinanden meget ved.

Men det, sagen drejer sig om i dag, er jo, at selv om man bor på landet, og selv om man står sammen, så er der altså nogle offentlige myndigheder, man på forskellig vis kommer i kontakt med, og hvis de har muligheder for på forskellig vis at spænde ben, så hjælper det jo altså ikke noget, at et landsbysamfund står sammen om ting.

Lad os tage – det har kun været periferisk fremme i dag – den i hvert fald efter Dansk Folkepartis opfattelse forhadte land- og byzonenlov. Jeg har måske sådan set ikke noget imod, at vi har en land- og byzonenlov, men jeg synes, at kompetencen skulle ligge hos kommunerne, som også andre ordførere har været inde på i dag. For det, der sker rent praktisk med land- og byzonenloven, er jo, at i det øjeblik – og dér skal man lægge meget mærke til det, jeg siger nu – en kommune giver en tilladelse, som så bliver klaget videre til amtsrådet, så kan amtsrådet, og når jeg siger amtsrådet, er det egentlig forkert, det har jeg fundet ud af i en aktuel sag, skrive ud til en borger og underkende kommunens afgørelse, og borgeren får det indtryk, at det er selveste amtsrådet, der har behandlet den pågældende sag, men amtsrådet har givet bemyndigelsen ud til en eller anden – undskyld, jeg siger det – miljøflipper, der sidder i sin miljøafdeling og absolut ikke kan lide det ene eller det andet, og så skriver han flot i brevet, at det er amtsrådet, der har bestemt det og det og det.

Jeg synes, at man som borger måtte kunne forvente, at en aktuel sag, der sendes til amtsrådet – der sidder så og så mange folkevalgte, og de får også et eller andet honorar for det – skulle amtsrådet også kunne give sig tid til at se på.

Så kommer vi videre i systemet. Man har selvfølgelig endnu en ankemulighed i alle de her sager. Sager vedrørende landområderne kan komme til Naturklagenævnet, og dér har jeg set skrækkelige eksempler. Amtsrådet har givet en borger afslag i en sag, et helt aktuelt eksempel, hvor man har lavet sådan en udskæring af noget brænde ved en landbrugsejendom – jeg synes, det er meget, meget uskyldigt – hvor man står og saver noget brænde og sælger det som pejsebrænde. Dér går hele den tyrkiske musik i gang for både via amtsrådet og senere Naturklagenævnet at få forhindret, at der er tre gode arbejdspladser det pågældende sted.

Så har der været noget fremme om storcentre. Man kan godt en gang imellem sige, hvad man selv mener, og så hvad éns parti måske mener.